

πολιτισμού μας».

Η Μαρία απευθύνθηκε τότε στην ελληνική κοινότητα της Μελβούρνης. «Μου είπαν: “Εμείς θα καλύψουμε τα έξοδα, εσύ ανάλαβε τα υπόλοιπα”». Σήμερα το ελληνικό σχολείο, στο οποίο είναι διευθύντρια, διαθέτει δύο σχολικές μονάδες και έχει 200 παιδιά - από νηπιαγωγείο μέχρι λύκειο. «Εχουμε πολλούς καθηγητές και διδάσκουμε τα βιβλία της Ελλάδας. Τα δίδακτρα μας είναι σχετικά χαμηλά για τα δεδομένα της Αυστραλίας (490 δολ. το χρόνο). Είχα μια ιδέα και πραγματοποιήθηκε. Δεν νομίζω ότι αυτό θα συνέβαινε έτσι απλά στην Ελλάδα...»

Πώς θα περιέγραφε το εκπαιδευτικό σύστημα της Αυστραλίας; «Η εκπαίδευση εδώ δεν επενδύει τόσο στη γνώση όσο στην ψυχική υγεία των παιδιών και την ομαλή ένταξή τους στην κοινωνία. Μπορεί η Μελβούρνη να μην έχει τον πολιτισμό της Ελλάδας, είναι όμως μια πόλη πολυπολιτισμική. Τα παιδιά μου, με τόσες διαφορετικές κουλτούρες γύρω τους, μεγαλώνουν μαθαίνοντας να μην είναι ρατσιστές».

Μαρία-Ειρήνη Λομβάρδου:

«Σ’ αυτήν τη χώρα, αν είσαι καλός, σου δίνονται ευκαιρίες»

Η Μαριρένα είναι μαθήτρια της Β΄ Λυκείου και κατάγεται από την Ιθάκη. Ζει ήδη ένα χρόνο στην Μελβούρνη. «Οι γονείς μου το σκέφτονταν χρόνια να έρθουν. Ζουν εδώ τα αδέρφια τους και επίσης ήθελαν να προσφέρουν σε εμάς, τα παιδιά τους, ένα καλύτερο μέλλον». Εκείνη ήθελε να φύγει από την Ελλάδα; «Ναι, πάντα μου άρεσε η ιδέα του εξωτερικού. Ηθελα να γνωρίσω άλλες κουλτούρες. Στο νησί ζούσα απομονωμένη».

Ποιες ήταν οι πρώτες της εντυπώσεις; «Προσγειώθηκα βράδυ - δεν μπορούσα να καταλάβω πού βρίσκομαι. Το πρωί που ξύπνησα, είδα πόσο όμορφα είναι, πόσο ήσυχα. Βγήκα βόλτα μόνη μου στο πάρκο. Ολοι με χαιρετούσαν χωρίς να με ξέρουν. Μου έκανε εντύπωση αυτή η καλοσύνη. Ενιωθα ευπρόσδεκτη». Σιγά-σιγά η Μαριρένα άρχισε να πηγαίνει και στο κέντρο. «Κάθε μέρα ανακάλυπτα κάτι καινούργιο. Δεν βαριέσαι ποτέ σ’ αυτή την πόλη. Η Ιθάκη είναι κλειστή κοινωνία, ενώ εδώ είσαι ελεύθερος, κανείς δεν ασχολείται με το τι κάνεις».

Η 16χρονη μετανάστρια φοιτά σε δημόσιο σχολείο, από τις 9 το πρωί μέχρι τις 3 το μεσημέρι. «Είναι πολύ μεγαλύτερο από το παλιό μου σχολείο. Είναι περιποιημένο. Οι τοίχοι δεν είναι γραμμμένοι, ενώ τα θρανία είναι πεντακάθαρα. Εχουμε γήπεδο ποδοσφαίρου και μπάσκετ, γυμναστήριο, βιβλιοθήκη, θέατρο, ωδείο, εργαστήρια... Δηλαδή ό,τι παρέχει ένα

ιδιωτικό στην Ελλάδα. Επίσης, δεν έχουμε διάβασμα για το σπίτι και δεν χρειαζόμαστε φροντιστήριο. Αν είσαι καλός σε κάτι, εδώ μπορείς να το αξιοποιήσεις. Σου δίνονται οι ευκαιρίες».

Τι της λείπει από την Ελλάδα; «Η θάλασσα και οι φίλοι μου. Λόγω της διαφοράς της ώρας, δεν μπορώ να επικοινωνήσω μαζί τους ανά πάσα στιγμή. Ετσι συνειδητοποιώ την απόσταση και αυτό με τρομάζει».

Αργυρώ Κουτσουράδη:

«Στην Αυστραλία αισθάνομαι περισσότερο Ελληνίδα»

Η Αργυρώ, 32 ετών, δεν είναι η τυπική μετανάστρια. Είναι εκπαιδευτικός του ελληνικού Δημοσίου και έχει πάρει απόσπασση για τρία χρόνια στην Αυστραλία. Σε ένα χρόνο θα επιστρέψει στον τόπο της, τη Χίο. «Για μένα η Μελβούρνη είναι μεγάλη εμπειρία. Γνώρισα την αυστραλέζικη παιδεία», λέει. Διδάσκει σε πέντε ελληνικά σχολεία - το ένα είναι εκείνο για τα νεοφερμένα Ελληνόπουλα που διευθύνει η Μαρία Μπακαλίδου (βλ. παραπάνω) και το άλλο ένα δίγλωσσο δημόσιο, το Lalor North Primary School. «Είναι το μοναδικό που υπάρχει σ’ όλη τη Μελβούρνη. Οι ώρες διδασκαλίας είναι καθημερινά έξι, εκ των οποίων οι τρεις γίνονται στα Ελληνικά».

Πώς συγκρίνει το εκπαιδευτικό σύστημα της Αυστραλίας με εκείνο της Ελλάδας; «Και το ελληνικό είναι καλό, αλλά εφαρμόζεται με λάθος τρόπο. Τρέχουμε να προλάβουμε την ύλη, έτσι όμως κάνουμε άλλα πράγματα, όπως την επικοινωνία με τα παιδιά και το παιχνίδι. Στην Αυστραλία τα παιδιά μεγαλώνουν πιο ελεύθερα και δεν έρχονται στο σχολείο κουβαλώντας τα βιβλία τους, όπως στην Ελλάδα. Εδώ δίνεται έμφαση σε κανόνες ευγένειας. Από το νηπιαγωγείο κιόλας τα παιδιά μαθαίνουν να λένε “μπράβο” στους συμμαθητές τους. Επίσης, διδάσκονται να λένε την αλήθεια. Αλλωστε, γι’ αυτό δεν είναι υπέροχα τα μικρά; Γιατί λένε αυτό που νιώθουν χωρίς να ντρέπονται».

Τι θα θυμάται από τη Μελβούρνη; «Εχω λατρεύσει τους παλιούς Έλληνες της Αυστραλίας. Εχουν αλληλεγγύη, είναι πρόθυμοι να βοηθήσουν. Από το να σου δανείσουν έπιπλα μέχρι να σου προσφέρουν δουλειά. Οι άνθρωποι αυτοί έχουν περάσει πολύ πόνο. Κατ’ αρχάς, έφτασαν έως εδώ με καράβι. Ηρθαν χωρίς τίποτα, δούλεψαν όμως και τα κατάφεραν. Εδώ έχω αισθανθεί περισσότερο Ελληνίδα από οπουδήποτε αλλού. Οτιδήποτε ελληνικό οι παλιοί μετανάστες το εκτιμούν και το σέβονται»

(Πηγή: Εφημερίδα “Καθημερινή”)

